

Gửi người đàn ông tôi từng yêu thương và hận thù

Kính thưa quý độc giả! Chắc quý độc giả còn nhớ câu chuyện khó tin nhưng có thật: "Tôi là kẻ có tội" in 2 kỳ trên Báo ANTG Giữa tháng và Cuối tháng cách đây 4 tháng, tức là 2 số báo trong tháng 5/2010.

Trong đó ông T.V.N., ở Hà Nam, đã viết lại nỗi tâm sự của mình trong những ngày tháng ông đau nặng ở Bệnh viện K. Hà Nội về nỗi éo le trong cuộc đời của ông khi ông yêu một người nhưng cuối cùng lại bỏ người đó và cưới một người con gái khác về làm vợ.

H., người bạn gái cùng làng, người yêu đầu đời của ông T.V.N. sau khi bị ông T.V.N. phụ tình, đã chọn một cuộc sống lặng lẽ. Mãi sau này, chị đã tự nguyện kết hôn với người em trai bị thiếu năng của ông T.V.N. và sống trong gia đình. Sự lựa chọn của H. đã làm cho ông T.V.N. choáng váng vì không thể hiểu được tại sao, một người con gái có nhan sắc, có nghề nghiệp ổn định, có tương lai rộng mở, và biết bao người đàn ông theo đuổi lại lặng lẽ chối từ hết để trở thành em dâu của người yêu mình.

Sự lựa chọn của H. như một đòn trừng phạt đối với ông T.V.N. Bởi sống trong một tổ ấm hạnh phúc, với người vợ yêu thương và các con ngoan, ông T.V.N. không thể nào bình yên được khi nhìn thấy người yêu cũ của mình là cô H. sống tận tụy và hy sinh bản thân vì chính gia đình của ông, vì người em trai bất hạnh của ông. H. đã quên mình đi, hy sinh mình để vá víu những phần không hoàn thiện trong gia đình của ông H.

Điều đó càng làm cho ông T.V.N. giày vò, đau khổ vì cảm thấy mình là người có lỗi đã đưa đẩy H. tới một giải pháp buồn và bất nhẫn như vậy. Thế rồi, sau một lần, trong lúc em trai bị tai nạn cấp cứu ở viện, cô H. lên chăm chồng và về tắm giặt vệ sinh cá nhân ở nhà riêng của vợ chồng ông T.V.N..

Một khoảnh khắc không kiểm chế được bản thân, ông T.V.N. đã đi quá giới hạn với người em dâu, đồng thời cũng là người yêu đầu đời của mình, người mà ông đã thề non hẹn biển sẽ cưới về làm vợ. Em trai kể từ tai nạn ấy bệnh nặng một thời gian rồi mất. Cũng sau cái lần quá giới hạn đó, ông T.V.N. mới đau đớn hơn khi biết rằng dù lấy chồng là em trai ông nhưng H. vẫn còn trinh và chưa từng một lần nào trở thành đàn bà sau bấy nhiêu năm làm vợ. H. có bầu và sinh con trai.

Một năm sau giỗ đầu của chồng, H. xin phép gia đình chồng bé con đi vào vùng kinh tế mới. Hai mẹ con H. đi bật tích 20 năm nay, không một lần trở lại, không một hồi âm. Ngày ông T.V.N. bị bệnh nặng, đã gửi thư lên toà soạn Báo ANTG Cuối tháng kể lại câu chuyện uẩn khúc của đời mình và thêm một hy vọng mong manh là biết đâu, ở nơi nào đó H. sẽ đọc được câu chuyện cùng lời xin lỗi của ông mà mang con trở về để ông T.V.N. thanh thản trước khi nhắm mắt.

Hai kỳ báo: "Tôi là kẻ có tội" đã in trên báo liên tiếp nhau trong tháng 5/2010. Bằng đi một thời gian khá dài, (gần 4 tháng), độc giả và BBT chúng tôi cũng đã quên đi câu chuyện của ông T.V.N. vì đã có những câu chuyện khác gửi tới và chúng tôi lần lượt đăng tải. Thế nhưng, thật vô cùng bất ngờ khi đúng vào dịp rằm tháng 8, Tết Trung

thu, BBT chúng tôi nhận được một bức thư khá dài không ký tên ai gửi.

Bức thư có tiêu đề: "Gửi người đàn ông tôi từng yêu thương và thù hận". Chúng tôi đã đọc bức thư này và dù tác giả không nói ra một cách cụ thể nhưng bằng trực giác nghề nghiệp, chúng tôi biết chắc chắn đây là bức thư hồi âm của cô H., nay đã là bà H. gửi cho ông T.V.N.

Bức thư không đề địa chỉ người gửi, và không yêu cầu được đăng báo, và không có một ý gì cho thấy tác giả muốn gặp lại ông T.V.N. hay gia đình ông TVN. Theo chúng tôi dự đoán, đây chỉ như một hồi âm nhằm giúp cởi bỏ những mắc mớ, dằn vặt, u hoài trong trái tim nặng trĩu của ông T.V.N. để ông có thể thanh thản mà lên thiên đàng. Chúng tôi xin trích đăng bức thư của bà N.T.H.

"Gửi ông TVN, người tôi từng yêu thương và thù hận!"

Tôi không định lên tiếng đâu, sau tất cả những gì đã xảy ra quá đủ cho một đời người cả tôi và ông đều đau khổ. Bây giờ, tôi đã đi quá xa nơi tôi sinh ra, lớn lên và lưu giữ nửa phần ký ức của cuộc đời buồn. Tôi không thể quay trở về nữa. Càng không muốn khơi gợi lại đâu chỉ là một chút những kỷ niệm cũ mà tôi muốn chôn sâu. Nhưng tình cờ biết được ông hiện đang bệnh nặng, sống chết có thể nay mai. Tôi đắn đo mãi. Tôi không thể trở về bên ông, nói vài lời, hay thấp cho ông nén nhang khi ông lâm chung.

Tôi đã quyết tâm giã từ tất cả kể từ ngày tôi ôm con ra đi, vì thế coi như tôi và ông không còn nợ nần nhau điều gì. Nhưng nghĩ đến nghĩa tận, cuối cùng, tôi quyết định viết thư cho ông qua tòa báo. Tôi không muốn gửi trực tiếp cho ông vì có thể nó ảnh hưởng đến cuộc sống riêng của ông khi đã đề huề con cháu. Tôi chọn cách gửi cho quý báo, bức thư có đến được với ông hay không cũng là tùy duyên trời định đoạt vậy.

Mọi thắc mắc của ông về tôi, tôi xin được giải đáp để ông rõ. Tôi đã từng yêu thương ông vô cùng, và cũng trở nên hận thù ông vô cùng kể từ ngày ông bước chân vào đại học, ông phụ tình tôi, phụ luôn lời thề ước để đến với người con gái khác. Tôi yêu ông, bởi thế mà tôi không thể nguôi quên được hình ảnh ông.

Kể từ lúc ông dẫn người con gái khác về nhà ra mắt bố mẹ rồi làm đám cưới. Tôi như kẻ chết đi sống lại nhiều lần. Với một người con gái thôn quê như tôi, học hành giỏi giang như ông, thì ông là một thần tượng về mọi thứ. Có được tình yêu của ông, tôi đã thề cảm ơn trời phật. Tôi tự hứa nếu không làm vợ được ông tôi nguyện sẽ cắt tóc đi tu. Thời của ông và tôi, người con gái nào có chút học hành cũng cầu mong có một tình yêu đắm say và lãng mạn như vậy.

Nhưng tôi đã không thể cắt tóc đi tu khi bị ông phụ bạc. Tôi còn quá yêu ông nên mối thù hận ông sâu nặng đến mức tôi đã mù mịt, đã điên dại, đã lạng lã đi theo ông với ý nghĩ là cho hết cuộc đời mình. Ông không thuộc về tôi, tôi chẳng còn gì để mất, chẳng còn gì để giữ. Tôi đau đớn nhìn người con gái khác đi bên ông, sinh nở những đứa con cho ông, hạnh phúc với vai trò làm vợ.

Tôi đã lủi thủi trong cảm giác đơn lạnh, và tôi không biết mình đã làm gì với mối tình của mình. Tôi nhắm mắt đưa chân chấp nhận về làm em dâu ông, làm vợ

người con trai thiếu năng, bệnh thần kinh của nhà ông để có được cảm giác tôi vẫn là một thành phần máu mủ trong gia đình ông, một gia đình mà tôi ước ao vô cùng được bước chân vào đó với tư cách là con dâu.

Không được làm vợ ông, tôi chọn giải pháp đau đớn là làm vợ em trai tàn phế của ông. Lựa chọn của tôi làm cho tôi thỏa mãn cảm giác tôi vẫn được gần gũi ông theo một cách nào đó, được là một phần trong gia đình của ông theo một cách nào đó.

Và còn nữa, cảm giác hận ông, trả thù ông và làm cho ông già y vò đau đớn khi tôi bất hạnh. Ông đã linh cảm đúng rằng tôi trả thù ông, trả thù mối tình bạc bẽo giữa tôi và ông bằng cách khi tôi chấp nhận bước chân về làm vợ em trai thiếu năng của ông. Nhưng ông không hề biết đến một sự thực nữa sau tất cả, đó là tôi vẫn còn yêu ông, yêu và khát khao ông mãi mãi.

Cũng có thể ông trời đã động lòng với mối tình dị thường của tôi mà ban cho tôi giây phút tôi thuộc về ông để rồi trong cơn hoan lạc đầu đời của một người con gái chưa từng nếm mùi chăn gối, tôi đã có được ông vĩnh viễn. Chắc ông đã ngạc nhiên lắm, sung sướng lắm, và cũng đau lòng lắm, ám ảnh lắm, khi hơn 30 tuổi rồi tôi vẫn còn là người con gái trinh tiết như buổi đầu yêu ông, đến với ông trong mối tình duy nhất.

Chắc ông đau đớn lắm khi biết tôi làm vợ rồi, làm em dâu của ông rồi mà tôi vẫn còn trinh. Tôi không cần biết ông nghĩ sao, chỉ biết rằng sau giây phút được sống thật với chính mình một lần duy nhất trong đời, tôi thấy mình trống rỗng và vô nghĩa.

Có lẽ, em trai ông, người chồng bất hạnh của tôi chính là thiên sứ trời mang xuống để giải thoát cho tôi khỏi những mù lòa, luân quản của tôi chẳng? Tôi đã trả thù ông được rồi. Đủ để cho ông đau khổ, dằn vặt, và ám ảnh. Nhưng có một thứ ngoài mong đợi của tôi, đó là giọt máu ông để lại trong lần ấy.

Tôi đã bối rối và đau khổ vì tôi không dám mong đợi nhiều đến thế. Tôi không có quyền làm cho thêm một ai đau khổ vì mối tình bị phụ bạc của ông và tôi. Có phải là nghiệp chướng ông trời trừng phạt tôi không khi theo lẽ thường tôi và ông không đến được với nhau lẽ ra tôi phải quên ông đi để yêu một người con trai khác và lập gia đình, chứ không phải là đeo đẳng vào cuộc đời ông để trả thù.

Khi đưa con trong tôi biết quấy đạp cũng là lúc tôi hiểu rằng chính tôi mới là kẻ có lỗi, tôi cần phải rời khỏi gia đình ông, rời khỏi ông vĩnh viễn. Chính tôi mới là kẻ cần được tha thứ chứ không phải là ông. Cuộc đời vốn dĩ vẫn các có như vậy.

Trong họa có phúc, trong phúc có họa. Khi ta cố đạt được thứ ta muốn thì ta sẽ mất đi nhiều thứ khác lẽ ra ta có được. Con người trong vũ trụ này mới bé nhỏ làm sao, sinh li tử biệt là lẽ tự nhiên của trời đất không ai cưỡng được.

Tôi mang con ra đi vì muốn chạy trốn mọi tội lỗi trong tâm hồn mình. Tôi là người mẹ không bao giờ được tôi tha thứ. Tôi ôm con trong lòng và nghĩ như vậy. Tại sao tôi lại làm cho con tôi khổ, làm cho số phận của con tôi không bình thường ngay khi hình thành. Tại sao tôi lại ích kỷ đến nhẫn tâm như vậy chứ.

Và ông biết đấy, tôi đã trốn chạy mãi mãi. Lý do 20 năm tôi không một lần ngoài đầu trở về là vì tôi cảm thấy tôi có lỗi, giày vò lương tâm. Toà soạn báo đã nói đúng: Sống trong oán hận chỉ làm dày thêm oán hận mà thôi. Tại sao tôi lại làm như thế chứ. Tại sao tôi lại độc ác với chính tôi, và với ông, với cả em trai ông đến như thế chứ. Tôi khóc rất nhiều.

Tôi đã nuôi con trai ông khôn lớn. Con trai ông giờ đã là người rất thành đạt. Tôi xin lỗi ông vì con chưa từng biết bố đẻ của mình là ông cho đến khi tôi viết bức thư này. Trước đó, tôi chỉ nói với nó rằng, bố của con đã mất ngay khi con chưa lọt lòng. Tôi mang nó lên chùa sống cùng tôi. Hai mẹ con tôi đã lớn lên trong nhà chùa, ngày ngày bạn với kinh kệ, phật pháp.

Con trai ông giờ đã là nhà sư trụ trì ở một ngôi chùa không lớn lắm nhưng cũng đủ cho tâm hồn mẹ con tôi tĩnh lặng và không gợn nỗi sầu khổ. Con trai ông đã lựa chọn sự nghiệp tu hành mà không vì bất kỳ lý do nào. Tôi cũng không khuyến khích nó chọn nghiệp hành đạo. Tôi muốn nó ra cuộc sống bên ngoài, sống bình thường như bao người khác và lấy vợ sinh con.

Nhưng cuộc đời có phải cứ muốn là được. Tôi tôn trọng lựa chọn của con. Vậy là ý nguyện tu hành khi xưa, khi bị ông phụ bạc đến lúc ấy mới có duyên để đạt đạo. Tôi ngày ngày vẫn tụng kinh niệm phật cầu siêu cho những linh hồn sầu khổ ai oán. Tôi đã cảm thấy thanh thản và hết vướng bận cho đến ngày vô tình đọc được câu chuyện của chúng ta ở trên báo.

Tôi đã thú thật hết với con trai và xin con một lời khuyên làm sao cho phải đạo với ông. Thật may, con trai tôi khuyên tôi viết bức thư này gửi tới ông thay cho gặp mặt. Con trai tôi nói rằng, đối với kẻ tu hành thì coi như không có bất kỳ một mối quan hệ ràng buộc nào ở cuộc đời bên ngoài. Thế nên ông thấu hiểu cho mẹ con tôi.

Biết ông bệnh nặng, tôi tụng kinh niệm chú cho ông qua được hoạn nạn. Nếu không qua được, thì đó cũng là số trời, ông cứ thanh thản mà đi nhé. Vĩnh biệt ông".

Lời BBT:

Bạn đọc kính mến! Trên đây là bức thư của một người không ký tên gửi tới toà soạn. Bạn đọc đọc hết bức thư này chắc hẳn đã hiểu người gửi thư muốn gửi tới ai. Qua đây, một lần nữa, chúng tôi xin gửi đến tất cả mọi người, những ai đang sống trong những mối oán hận, hay mâu thuẫn trên thế gian này, hãy biết tha thứ cho nhau, xoa dịu nhau bằng tình yêu thương, hoà thuận, để cuộc đời bớt đi những bi kịch, con người bớt đi những bất hạnh mà sống an vui trong cõi này